

To, co se z ní stalo, měla s největší pravděpodobností v genech, Dana nebyla žádná světice a Magdin otec byl bůhvídko. Na tom ale teď nezáleželo. Báł se, opravdu se děsil toho, že jeho holka jede v něčem, co už sama není schopna zabrzdit.

„To máme kafe, tuplovanou vodku, pět piv, dva rumy a dvoje Marlborcky,“ uslyšel nad sebou číšníka, který si tužkou odškrtał jejich útratu. Jáchym si povzdechl, vytáhl ze šrajtofle tisícovku, zacvakal účet a vydal se směrem k radnici.

Pátý – poslední – den mého pobytu Jáchym mou návštěvu odmítne. Necítí se dobře a lékař mu doporučí pracovní terapii, takže se zavírá v dílně a pomáhá vyrábět jakési dřevěné kolíčky do soukolí dětských hraček. Uklidňuje ho to. Večer mi posílá esemesku, že už se cítí dobře a zítra po obědě ho mohu na dvě hodinky navštívit – jestli budu chtít.

Naštvaná a popuzená tou změnou programu se procházím po chodbách kroměřížského Hotelu Octárna, objednávám si do pokoje sklenici vína a rozhoduju se, že když už nic, tak si zpříjemním večer. Když si volám na recepci o druhou sklenici bílého, přijde mi esemeska.

„Do mailu jsem vám poslal díl příběhu. Víím, nebojte... psáno ve třetí osobě. Nějak se mi o tom popisovaném dni nechtělo mluvit. Snad to pochopíte. Přepište si ten text, jak sama chcete, pracujte si s ním... jen ze mne prosím nedělejte obět. Byl jsem dospělý chlap a měl jsem možnost říct, ne!“

Byl opálený jako cikán, slunce se na něm chytalo a barvilo ho do teplé bronzové. Nikdy nepřipomínal růžové sele pomalu se opékající na rožni. Byla to jedna z mála věcí, na které byl Jáchym stran své vizáže pyšný. Když mu ze snědélio obličje vystoupily světle modré oči, a ještě víc se zdůraznily ostré lícni kosti, měl chvíli pocit, že takhle by to šlo. Jenže když se včera zadíval do zrcadla poctivě, musel si pro ten dobrý dojem stoupnout tak, aby byl vidět jen po obočí. Jakmile o krok ustoupil, iluze se rozpadla. Vysoké čelo – a nad ním se jako rozlité jezero blýskala pleš.

Emma si ho teď zkoumavě měřila. Seděla naproti němu, kouřila a mhouřila při tom pohledu své kočičí oči. „Trochu teď vypadáš jako Bruce Willis,“ řekla mu po chvílce přemítání, a on nemohl neslyšet obdivný tón, který vibroval jinak téměř nehnutým vzduchem. Bylo vedro k zalknutí, oni dva odpočíváli v zahradní restauraci u Moravského divadla a popíjeli vychlazenou vodu s alpskými bylinkami. Jáchym se cítil polichocen, ale po pravdě řečeno ani nevěděl, jak ten herec vypadá. Znal jen jeho jméno, nezajímaly ho americké celebrity, které se smažily na prvních stránkách bulvárních plátků.

„Bruce Willis je dobrý týpek, vždycky se mi líbil,“ začala Emma znovu, jako by tušila, co se mu teď honí hlavou. Upila brčkem vodu, olízla si rty, prsty si prohrábla bohaté vlasy a pokusila se ho jakoby náhodou chytit za ruku. Schoval si ji za záda jako kluk, který dostal ukazovátkem. To ji pobavilo. Svůdně přimhouřila oči a s hraným nezájmem si posunula ramínko své nadité podprsenky. Chtěla se mu líbit, to už pochopil, ale hrát si s ohněm nehodlal.